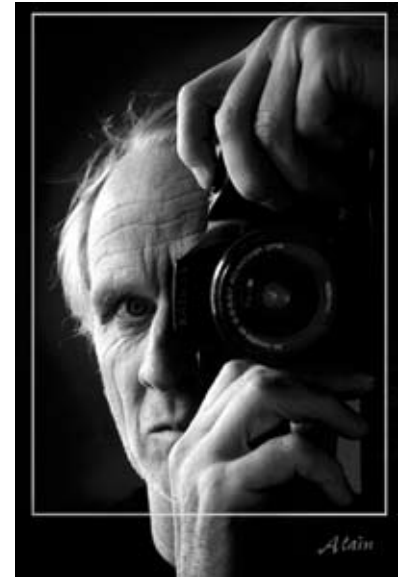

Alain Ulmer: van Fransman tot Nederlands fotograaf

Alain Ulmer was een jonge, Franse, provinciale loodgieter en is nu een succesvolle Nederlandse natuurfotograaf met een internationale visie.

Hij komt meteen naar buiten als we in een vrij nieuwe buitenwijk van Rotterdam voor de deur stoppen. Met een muzikaal Frans accent vraagt Alain: "Zullen we maar bij het begin beginnen? Ik ben in 1949 geboren in een gezin met acht kinderen in Chazelles sur Lyon, een dorp gelegen onder de rook van twee grote steden, Saint Etienne en Lyon. Zoals dat vroeger gewoon was, moest ik op mijn zestiende gaan werken en werd loodgieter. Al snel kocht ik een camera, een Kodak en, ontdekte de fotografie. Ik was een hardwerkende loodgieter tot mijn eenentwintigste, maar daar zal ik niet over uitwijken en sla vijf jaar over. Daarna ging ik met een Nederlandse vriendin naar Spanje en

heb daar een jaar rondgetrokken tot het geld op was. Zo deed ik dat toen. Als het geld op was, ging ik naar Nederland om daar weer drie maanden te werken om voldoende geld te verdienen voor een vervolg op de zwerftocht. Oui, zo is het begonnen. Ik woonde in de jaren zeventig met tussenpozen in Amsterdam op de Oude Schans, op een woonboot. In 1981 ben ik gaan werken bij de afdeling voorlichting van de gemeente Rotterdam en deed gelijktijdig een opleiding voor fotograaf op de fotovakschool in Apeldoorn. Nu iedereen een digitale camera heeft, is het werk minder geworden, want foto's werden toen door een fotograaf gemaakt, terwijl nu iedereen prachtig vindt wat ie zelf maakt. En de resultaten worden steeds minder scherp beoordeeld. Ik was druk met reportages, bedrijfsfoto's, foto's van de stad, gebouwen, huizen, verkeer, het groen en de bloemen in de berm en natuurlijk de haven."

Alain Ulmer. Zelfportret.

Sociale fotografie

Was je vroeger al een natuurfotograaf? "Nee, in het begin fotografeerde ik meer mensen, sociale fotografie. Mensen vonden het leuk of een eer dat je ze fotografeerde. Dat is erg veranderd. Velen willen het voorkomen en maken ruzie. Daardoor ben ik dat steeds minder gaan doen. In de natuur heb je die problemen niet zo, of nog niet," zegt hij op zijn Frans lachend. "Op mijn werk had ik een prachtige doka, eerst vooral zwart-wit. Toen het digitale tijdperk aanbrak, was ik opgelucht dat ik niet meer in die stank van chemicaliën hoefde te werken. Ik ben nu ook heel content dat ik veel werk voor tentoonstellingen kon gaan doen, waar ik veel waardering en succes mee heb gekregen. Omdat ik minder goed ben gaan zien, is mijn kijk op mijn fotografie anders geworden, let ik nu meer op de grote lijn in de beelden, het licht en de sfeer, zoals je een foto beoordeelt wanneer je door

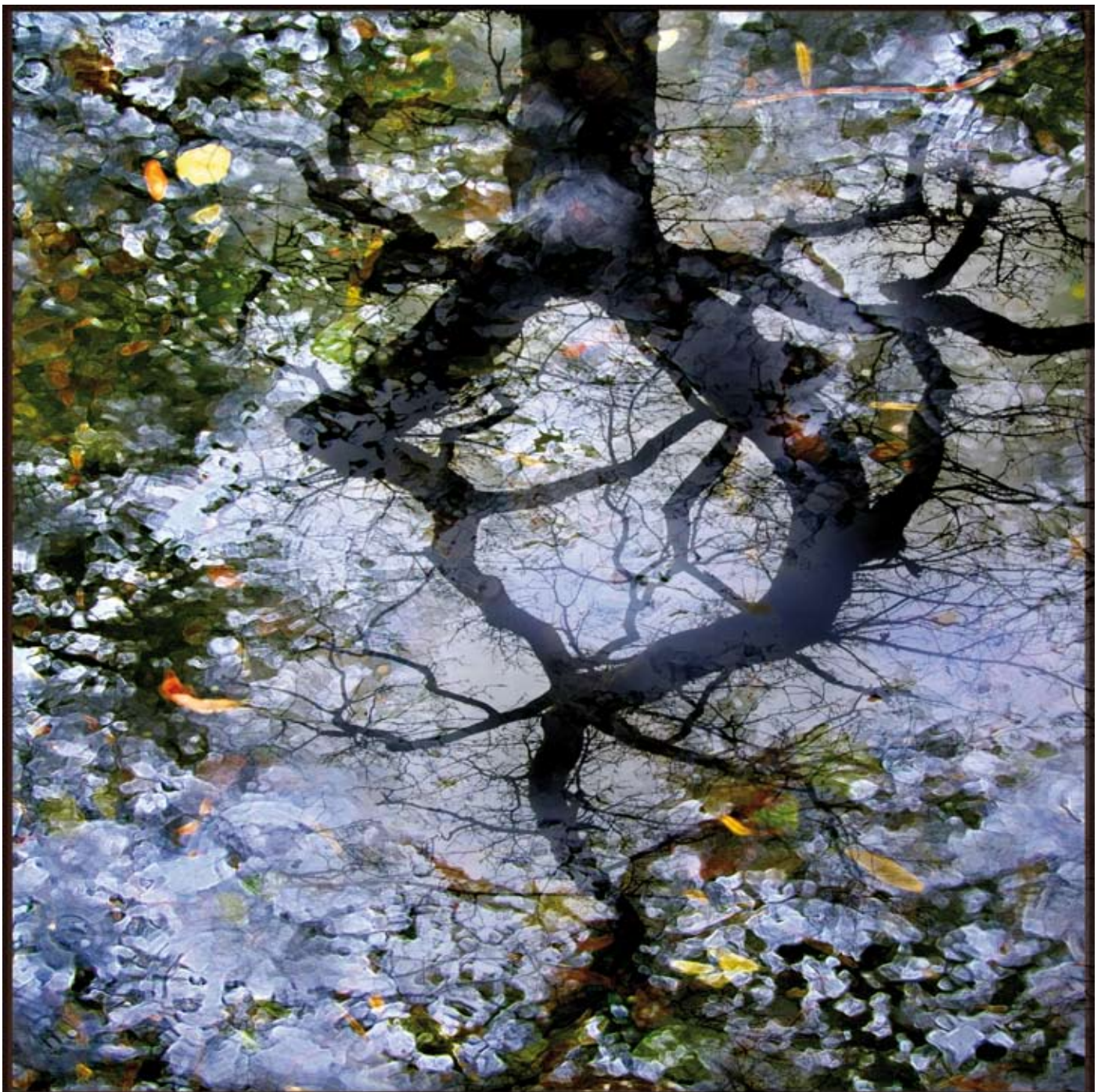
je wimpers kijkt. Zo is mij leven en mijn carrière in grote lijnen verlopen. Ik heb het in tien minuten verteld."

Terwijl Alain in een taalkundig onberispelijk Nederlands met zijn verrassende accent vertelt over zijn leven, wisselen op de tv de beelden van een dia-show van zijn werk waardoor ik almaar word afgeleid. Frapperende, sterke natuurfoto's, geen havens of industrie of stadsfo-

to's, maar foto's waarmee hij op talrijke tentoonstellingen veel succes heeft gekregen. "Meer dan ooit ben ik nu uit op eenvoud en rust en een mooie lichtval."

Elk voordeel hee ze nadeel

"Nu iedereen denkt dat hij met z'n camera kan fotograferen, zie ik in dat nieuwe fenomeen een extra impuls voor de echte fotograaf. Omdat het toch gaat

om een visie en een scherpe kijk, anticiperen op ontwikkelingen in een gang van zaken, de vooruitziende blik die nodig is om in een flits te reageren op het beslissende moment, het beheersen van

de kunst van het kadreren in de flow van veranderingen in de omgeving, het voorzien van de contrasten in het geschoten beeld, het intuïtief in de gaten houden van stijl en ritme en de in de te fotograferen werkelijkheid bijna onzichtbare aspecten die een foto de z'n unieke waarde geven. Omdat veel ex-opdrachtgevers van fotografen nu zelf de foto's maken, is het echte werk aanzienlijk minder geworden, maar gelukkig ben ik steeds meer tentoonstellingen gaan doen en heb daar een groeiend succes mee. En zo zijn wij dus ook met elkaar in contact gekomen. Mijn opdrachtgevers zijn schaduwen geworden, bomen, insecten, libellen en vlinders. Zo is het gelopen dat ik in een andere wereld ben terechtgekomen, van het Kralingse Bos tot aan Yellowstone Park. Als ik fotografeer ben ik geluk-

kig en vergeet ik de problemen van de werkelijkheid, verkeer ik in een andere dimensie van het leven, een dimensie die je mystiek zou kunnen noemen. En het lijkt ook wel dat dit zichtbaar is voor de kijkers. Op een cd heb ik een selectie gemaakt toen je me zei dat je langs wilde komen, maar ik hoop dat je er niet te veel over schrijft, want ik vind dat het om de foto's gaat, die het zelf moeten vertellen."

Hieraan moeten we nog wel even toevoegen dat het werk van Alain Ulmer altijd te zien is in het voorlichtingscentrum 'De Groene Inval' in het Kralingse bos en dat hij natuurgids is en tevens en lid van AGH, een platform voor kunstenaars.

www.ag-h.nl
www.ulmer.nl

